

Naczelny Sąd Administracyjny
00-011 Warszawa, ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5
Izba Ogólnoadministracyjna
WYDZIAŁ III

Dnia 22 listopada 2023 r.
Sygn. akt III OSK 2078/22

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Anna Mikołajczyk
pełn. Rzecznika Praw Obywatelskich
@

Sekretariat Naczelnego Sądu Administracyjnego Izby Ogólnoadministracyjnej Wydział III, przesyła odpis wyroku z uzasadnieniem z dnia 11 października 2023 r. sygn. akt **III OSK 2078/22** w sprawie ze skarg kasacyjnych Rady Powiatu Tarnowskiego i Fundacji Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 10 stycznia 2022 r. sygn. akt III SA/Kr 975/21 w sprawie ze skargi Rzecznika Praw Obywatelskich na uchwałę Rady Powiatu Tarnowskiego z dnia 30 kwietnia 2019 r. nr VIII.67.2019.

Załączone orzeczenie jest ostateczne i nie podlega zaskarżeniu.

z up. Kierownika Sekretariatu

Paulina Gromulska

sekretarz sądowy

Załączniki:

- odpis wyroku z uzasadnieniem

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2023 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia NSA Mirosław Wincenciak
Sędziowie: Sędzia NSA Olga Żurawska-Matusiak
Sędzia del. WSA Paweł Mierzejewski (spr.)
Protokolant: Starszy asystent sędziego Katarzyna Tomiło-Nawrocka

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2023 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
skarg kasacyjnych Rady Powiatu Tarnowskiego i Fundacji Instytut na rzecz Kultury Prawnej
Ordo Iuris
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie
z dnia 10 stycznia 2022 r. sygn. akt III SA/Kr 975/21
w sprawie ze skargi Rzecznika Praw Obywatelskich
na uchwałę Rady Powiatu Tarnowskiego
z dnia 30 kwietnia 2019 r. nr VIII.67.2019
w przedmiocie przyjęcia rezolucji dotyczącej powstrzymania ideologii LGBT+ przez
wspólnotę samorządową

1. oddała skargę kasacyjną Fundacji Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris;
2. umarza postępowanie ze skargi kasacyjnej Rady Powiatu Tarnowskiego;
3. zwraca Radzie Powiatu Tarnowskiego ze środków budżetowych Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem uiszczzonego wpisu od skargi kasacyjnej

Na oryginalne właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem

Paulina Gromulska
sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 10 stycznia 2022 r., sygn. akt III SA/Kr 975/21, po rozpoznaniu sprawy ze skargi Rzecznika Praw Obywatelskich na uchwałę Rady Powiatu Tarnowskiego z dnia 30 kwietnia 2019 r. nr VIII.67.2019, w przedmiocie przyjęcia rezolucji dotyczącej powstrzymania ideologii LGBT+ przez wspólnotę samorządową - stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w całości.

Jak wskazał Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wydanego wyroku w skardze na ww. uchwałę Rzecznik Praw Obywatelskich zarzucił naruszenie:

- 1) art. 7 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 1, art. 4 ust. 1 i art. 12 pkt 4 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 511), dalej: "u.s.p.", przez wykroczenie poza zakres zadań powiatu i zakres właściwości rady powiatu oraz władczą ingerencję w zakres kompetencji innych organów publicznych, w tym organów wykonawczych samorządu terytorialnego i organów administracji rządowej, a w konsekwencji brak podstawy prawnej i naruszenie konstytucyjnej zasady legalizmu, z której wynika, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa;
- 2) art. 47, art. 48, art. 54 ust. 1, art. 70 ust. 1 i art. 73 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP przez ograniczenie konstytucyjnych praw i wolności, podczas gdy ich ograniczenie może nastąpić tylko w drodze ustawy;
- 3) art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z art. 1 u.s.p. przez dyskryminację ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, polegającą na wykluczeniu ze wspólnoty samorządowej jej mieszkańców identyfikujących się jako lesbijki, geje, osoby biseksualne i transpłciowe (w skrócie: „LGBT”);
- 4) art. 30 w zw. z art. 47 w zw. z art. 32 ust. 2 Konstytucji RP i art. 54 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 8 w zw. z art. 14 i art. 10 w zw. z art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.; Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284), dalej: "EKPCz", przez bezprawną ingerencję w wolności i prawa osób nieheteronormatywnych i transpłciowych, polegającą na naruszeniu ich godności, a także ograniczeniu prawa do życia prywatnego w zgodzie ze swoją orientacją

seksualną i tożsamością oraz ekspresji tych cech, a w konsekwencji dyskryminację ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową;

5) art. 48, art. 70 ust. 1 i art. 73 Konstytucji RP przez bezprawne ograniczenie praw i wolności mieszkańców Powiatu Tarnowskiego do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniami, do nauki i do nauczania, polegające na władczej ingerencji w działalność placówek oświatowych, narzuceniu im wartości zgodnych wyłącznie z jednym światopoglądem oraz dążeniu do wykluczenia z programu nauczania treści dotyczących edukacji seksualnej i antydyskryminacyjnej;

6) naruszenie art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej poprzez ograniczenie swobody przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, polegające na nieuzasadnionym zniechęceniu obywateli UE, którzy identyfikują się jako osoby LGBT lub wyznają światopogląd inny niż ten narzucony przez uchwałę, do przebywania w Powiecie Tarnowskim.

Na podstawie powyższych zarzutów Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

Odpowiadając na skargę Starosta Tarnowski wniósł o odrzucenie skargi, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku, o jej oddalenie. W ocenie organu zaskarżona uchwała nie stanowiła aktu prawa miejscowego, lecz miała charakter niewiążącej prawnie deklaracji. Wbrew twierdzeniom Rzecznika uchwała nie stanowiła również aktu z zakresu administracji publicznej, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, dalej: „P.p.s.a.” Zdaniem organu, uchwała nie realizowała zadań publicznych przypisanych radzie powiatu w drodze ustawy. Zaprezentowana w formie uchwały deklaracja radnych miała zaś charakter bardzo ogólnej deklaracji ideowej, nie będącej podstawą nałożenia jakiegokolwiek obowiązku, stwierdzenia uprawnienia lub obowiązku i nie tworzącej istniejącego stosunku prawnego lub go znoszącej. Brak było również podstaw do przyjęcia, że podjęta uchwała miała charakter generalny bądź indywidualny, albowiem nie został wskazany żaden konkretny jej adresat. Organ podkreślił, że przedmiotowa uchwała o treści zawierającej deklarację o charakterze ideowym, zgodną z poglądami większości radnych, nie mogła być przedmiotem kontroli sądowoadministracyjnej.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2020 r. Sąd pierwszej instancji dopuścił do udziału w postępowaniu w charakterze uczestnika Fundację Instytut na Rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris z siedzibą w Warszawie.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2020 r. Sąd pierwszej instancji odrzucił skargę Rzecznika uznając, że zaskarżona uchwała nie podlegała kognicji sądu administracyjnego, gdyż stanowiła deklarację o charakterze ideowym i światopoglądowym.

Postanowieniami z dnia 27 maja 2021 r. oraz z dnia 25 czerwca 2021 r., sygn. akt III OSK 3682/21, Naczelny Sąd Administracyjny dopuścił do udziału w sprawie jako uczestnika Kampanię Przeciw Homofobii z siedzibą w Warszawie oraz Stowarzyszenie im. Prof. Zbigniewa Hołdy z siedzibą w Warszawie.

Na skutek skargi kasacyjnej wniesionej przez Rzecznika, Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 2 lipca 2021 r., sygn. akt III OSK 3682/21, uchylił postanowienie odrzucające skargę i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu wydanego postanowienia Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że każde uzewnętrznienie woli rady powiatu, jako organu stanowiącego i kontrolnego powiatu, mające formę uchwały, jest przejawem zdecentralizowanego władztwa publicznego i musi mieścić się w kompetencjach powiatu i jego organu stanowiącego, określonych w ustawie. Zasadne było przy tym stanowisko Rzecznika, że zaskarżona uchwała mieściła się w zakresie kognicji sądu administracyjnego. Zgodnie bowiem z art. 175 ust. 1 i art. 184 Konstytucji RP sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, która jest realizowana pod względem zgodności z prawem, o ile ustawy szczególne nie stanowią inaczej. Właściwość sądów administracyjnych należy odczytywać w związku z art. 177 Konstytucji RP, wedle którego sądy powszechne sprawują wymiar sprawiedliwości we wszystkich sprawach, z wyjątkiem spraw ustawowo zastrzeżonych dla właściwości innych sądów.

Postanowieniami z dnia 1 grudnia 2021 r. Sąd pierwszej instancji dopuścił do udziału w postępowaniu w charakterze uczestnika: Federację Znaki Równości z siedzibą w Krakowie i Fundację Równość.org.pl z siedzibą w Krakowie. Następnie postanowieniem z dnia 29 grudnia 2021 r. Sąd pierwszej instancji dopuścił do udziału

w postępowaniu w charakterze uczestnika Stowarzyszenie im. Prof. Zbigniewa Hołdy z siedzibą w Warszawie.

Na rozprawie przed Sadem pierwszej instancji przeprowadzonej w dniu 10 stycznia 2022 r. pełnomocnik Rzecznika wnosząc o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości podniósł, że uchwały dot. LGBT wpłynęły na powstanie negatywnych zjawisk socjologicznych, to jest wykluczenia osób ze społeczeństwa na co wskazywały statystyki. Sama nazwa uchwały miała charakter dyskryminujący osoby o innych preferencjach seksualnych. Podniósł także, że zaskarżona uchwała nie jest zgodna z prawem w demokratycznym państwie, zwłaszcza z art. 7 i art. 32 Konstytucji RP.

Pełnomocnik organu wniósł o oddalenie skargi. Jego zdaniem zaskarżona uchwała miała charakter opinii. Została podjęta w oparciu o treść statutu Powiatu Tarnowskiego uprawniającego Radę Powiatu do wydania takiej uchwały.

Pełnomocnik Fundacji Instytut na Rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris wniósł o oddalenie skargi. Przyznał, że uchwała została wydana na podstawie statutu powiatu. Odnosiła się do tzw. deklaracji LGBT+ środowisk warszawskich.

Pełnomocnik uczestnika - Federacji Znaki Równości oraz Fundacji Równość.org.pl poparł stanowisko pełnomocnika Rzecznika i również wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości. Podkreślił, że nie istnieje "ideologia LGBT +". Jego zdaniem, nie można było zachowań i preferencji seksualnych odnosić do konkretnych zatrudnionych pracowników. Zaskarżone uchwały jednostek samorządu terytorialnego miały negatywny wpływ na obywateli i pogłębiały zjawisko dyskryminacji.

Pełnomocnik uczestnika - Kampania Przeciw Homofobii wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości. Podkreślił, że uchwała pogłębiała dyskryminację i wykluczenie społeczne oraz wzmagała przemoc społeczną, a treść uchwały miała charakter władczy. Podkreślił, że statystycznie udowodnione zostały skutki socjologiczne tzw. uchwał "anty – LGBT" podjętych w latach 2019-2020.

Pełnomocnik uczestnika Stowarzyszenia im. Prof. Zbigniewa Hołdy podniósł, że uchwała została podjęta bez podstawy prawnej. Pojęcie "ideologii LGBT" nie zostało zdefiniowane w uchwale. Zaskarżona uchwała miała, jego zdaniem, bezpośredni skutek dyskryminujący i wykluczający ludzi ze wspólnoty jednostki

samorządu terytorialnego. Wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

Wskazany na wstępie wyrokiem Sąd pierwszej instancji uznał wniesioną skargę za zasadną.

W pierwszej kolejności Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z poglądem Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonym w postanowieniu z dnia 2 lipca 2021 r., sygn. akt III OSK 3682/21, zaskarżona uchwała w przedmiocie przyjęcia Rezolucji w sprawie powstrzymania ideologii "LGBT+" przez wspólnotę samorządową jest aktem organu jednostki samorządu terytorialnego (rady powiatu), podejmowaną w sprawie z zakresu administracji publicznej. Akty tego rodzaju podlegają kontroli sądów administracyjnych na podstawie art. 3 § 2 pkt 6 P.p.s.a. Powołany przepis poddaje kontroli sądowej akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż akty prawa miejscowego, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej. Orzekający obecnie Sąd pierwszej instancji jest z kolei związany powyższym poglądem zgodnie z art. 190 P.p.s.a. Powołany przepis stanowi, że sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelną Sąd Administracyjny.

Przechodząc do merytorycznej oceny legalności zaskarżonej uchwały Sąd pierwszej instancji dzieląc poglądy wyrażone w orzeczeniach wojewódzkich sądów administracyjnych zapadłych w analogicznych sprawach (wskazano wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 14 lipca 2020 r., sygn. akt III SA/GI 15/20; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 15 lipca 2020 r., sygn. akt VIII SAWa 42/20; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, sygn. akt III SA/Lu 7/20 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z 11 września 2020 r., sygn. akt II SA/Ke 382/20) podniósł, że Rada Powiatu działała z przekroczeniem przyznanych przez prawo kompetencji.

Przywołując treść § 19 ust. 2 statutu Powiatu Tarnowskiego, zgodnie z którym rada powiatu w formie uchwał wyraża opinie i zajmuje stanowisko w sprawach związanych z realizacją kompetencji stanowiących i kontrolnych, Sąd pierwszej instancji podniósł, że rada powiatu nie miała w ogóle kompetencji do określania generalnych zasad "wstępu do szkół" w Powiecie Tarnowskim. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy.

W szczególności zadania własne obejmują sprawy edukacji publicznej. Natomiast zadaniem powiatów, zgodnie z art. 8 ust. 16 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe, dalej: „u.p.o.”, jest zakładanie i prowadzenie publicznych szkół podstawowych specjalnych, szkół ponadpodstawowych, w tym integracyjnych oraz z oddziałami integracyjnymi lub specjalnymi, szkół sportowych i mistrzostwa sportowego oraz placówek wymienionych w art. 2 pkt 3-8, z wyjątkiem szkół i placówek o znaczeniu regionalnym i ponadregionalnym. Sąd pierwszej instancji wskazał, że Powiat Tarnowski jest organem prowadzącym dla około dziesięciu placówek edukacyjnych o charakterze placówek ponadpodstawowych zatem nie mógł określać generalnie zasad wstępu do szkół w całym powiecie. Sąd pierwszej instancji podkreślił nadto, że sformułowanie zawarte w zaskarżonej uchwale nie różnicuje rodzaju szkół, których miała dotyczyć uchwała, co powoduje, że zapisy uchwały wykroczyły poza zakres kompetencji powiatu.

Treść dyskusji przeprowadzonej w trakcie VIII Sesji Rady Powiatu w dniu 30 kwietnia 2019 r. świadczy w ocenie Sądu pierwszej instancji, że radni powiatu podejmując zaskarżoną uchwałę mieli świadomość, że wykroczyli poza zakres swoich kompetencji określonych w art. 4 ust. 1 pkt 1 u.s.p. w zw. z art. 8 ust. 16 oraz art. 86 ust. 2 u.p.o. W trakcie sesji podnoszone były bowiem uwagi, że kompetencje dotyczące "wstępu do szkół" organizacji i stowarzyszeń uzależnione są przede wszystkim od zgody rodziców uczniów. Zgodnie z art. 86 ust. 2 u.p.o. podjęcie działalności w szkole lub placówce przez stowarzyszenie lub inną organizację, o których mowa w ust. 1, wymaga uzyskania zgody dyrektora szkoły lub placówki, wyrażonej po uprzednim uzgodnieniu warunków tej działalności oraz po uzyskaniu pozytywnej opinii rady szkoły lub placówki i rady rodziców. Powyższe przepisy potwierdzają w ocenie Sądu pierwszej instancji, że Rada Powiatu Tarnowskiego w sposób sprzeczny z prawem wkroczyła w kompetencje dyrektora szkoły i rady rodziców wykluczając, *a priori* organizacje, które mogłyby pomagać uczniom i uczennicom LGBT (taka właśnie deklaracja została zawarta w programie "Latarnik", do którego bezpośrednio odnosiła się zaskarżona uchwała).

W ocenie Sądu pierwszej instancji zasadnym okazał się zarzut naruszenia przez Radę Powiatu art. 48 Konstytucji RP. Zgodnie z powołanym przepisem, rodzice mają prawo do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem. Wychowanie to powinno uwzględniać stopień dojrzałości dziecka, a także wolność jego sumienia

i wyznania oraz jego przekonania. Rada Powiatu wykluczając w zaskarżonej uchwale (a nawet pozbawiając możliwości wystąpienia przedstawicielce stowarzyszenia rodziców) wstępu do szkół osób, które mogłyby służyć pomocą w procesie wychowawczym zgodnie z przekonaniami części rodziców – naruszyła w stopniu istotnym powyższe zasady.

Sąd pierwszej instancji przywołując zapatrywania wyrażone w uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 11 września 2021 r., sygn. akt II SA/Ke 382/20 stwierdził nadto, że zaskarżona uchwała ingeruje w sposób bezprawny w prawa i wolności jednostek, ogranicza prawa rodziców do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniami, prawa do nauki oraz prawa do nauczania, a także posiada charakter dyskryminujący, poprzez:

- a) wykluczenie ze wspólnoty samorządowej oznaczonej ogólnie grupy osób określonej jako LGBT, a ściśle "ideologia LGBT" oraz
- b) naruszenie godności, prawa do życia prywatnego i wolności wypowiedzi ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zasady równego traktowania i zakaz dyskryminacji zostały określone w art. 32 Konstytucji RP. Zgodnie z powołanym przepisem wszyscy są wobec prawa równi i wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne (ust. 1). Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (ust. 2). Sąd podkreślił, że termin LGBT odnosi się do ludzi, a nie do ideologii. Za takim stanowiskiem, jak podkreśla się w analogicznych sprawach, przemawia brak zdefiniowania pojęcia "ideologia LGBT" w zaskarżonych uchwałach. W ocenie Sądu pierwszej instancji skrót LGBT odnosi się do osób o określonej preferencji seksualnej i identyfikacji płciowej. Poprzedzenie więc tego skrótu słowem "ideologia" oznaczałoby, że wszystkie te osoby mają jedną, wspólną ideologię, czyli system uporządkowanych poglądów, idei, pojęć. Nie ma podstaw do tego, by takie założenie przyjąć, tak jak nie ma podstaw do przyjęcia, że istnieje jedna ideologia właściwa wszystkim osobom heteroseksualnym. To natomiast, co jest wspólne dla osób z grona LGBT, to nieheteronormatywne życie seksualne.

Sąd pierwszej instancji podkreślił dalej, że skoro nieheteronormatywna orientacja seksualna nie jest prawem zabroniona i nie ma podstaw, aby przyjmować, że lesbijki, geje, osoby biseksualne czy też transpłciowe nie występują wśród

mieszkańców powiatu, to wykluczanie ich ze wspólnoty samorządowej jest przejawem dyskryminacji. Zdaniem Sądu pierwszej instancji zasadnym jest wskazanie, że treści dotyczące wiedzy o życiu seksualnym człowieka są elementem publicznego nauczania regulowanego rozporządzeniem ministerialnym, to jest rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 12 sierpnia 1999 r. w sprawie sposobu nauczania szkolnego oraz zakresu treści dotyczących wiedzy o życiu seksualnym człowieka, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz metodach i środkach świadomej prokreacji zawartych w podstawie programowej kształcenia ogólnego (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 395 ze zm.). Rozporządzenie to nie wymienia nieheteronormatywnych zachowań seksualnych jako nieakceptowalnych, a wskazuje m.in. na konieczność promowania integralnego ujęcia ludzkiej seksualności (§ 2 pkt 2 rozporządzenia). Powyższe oznacza, że nawet w posiadającej akceptację Ministerstwa Edukacji Narodowej podstawie programowej kształcenia ogólnego z przedmiotu "Wychowanie do życia w rodzinie" celem ogólnym kształcenia jest m.in.: "Pozyskanie wiedzy na temat organizmu ludzkiego i zachodzących w nim zmian rozwojowych w okresie prenatalnym i postnatalnym oraz akceptacja własnej płciowości. Przyjęcie integralnej wizji ludzkiej seksualności. Umiejętność obrony własnej intymności i nietykalności seksualnej oraz szacunek dla ciała innej osoby". Nie jest więc tak, jak zdają się rozumować autorzy zaskarżonej uchwały, że w ogóle zabronione byłoby nauczanie o seksualności i płciowości uczniów szkół podstawowych czy ponadpodstawowych. W ocenie Sądu pierwszej instancji nie jest więc zrozumiałe, dlaczego uchwała wyklucza inicjatywę pomocy (zasadniczo oferującą pomoc psychologiczną dla uczniów o nieheteronormatywnych skłonnościach), skoro nawet powołana wyżej podstawa programowa dostrzega konieczność przekazywania wiedzy i akceptacji własnej płciowości wśród uczniów szkoły podstawowej.

Sąd pierwszej instancji uznał również, że zapis zaskarżonej uchwały nawołujący do chronienia nauczycieli i przedsiębiorców przed narzucaniem im nieprofesjonalnych kryteriów działania np. w pracy wychowawczej, przy doborze pracowników czy kontrahentów – w kontekście poprzedzającego zdania: "Nie pozwolimy wywierać administracyjnej presji na rzecz stosowania poprawności politycznej (słusznie zwanej niekiedy po prostu homopropagandą) w wybranych

zawodach" wprost sugeruje wykluczenie zatrudniania osób o nieheteronormatywnej orientacji seksualnej jako nauczycieli. Taki zapis w sposób jawny wprowadza dyskryminację nauczycieli o odmiennej orientacji seksualnej niż heteronormatywna.

Sąd pierwszej instancji podkreślił finalnie, że przy badaniu zgodności z prawem aktów samorządu terytorialnego nie jest istotna nazwa (uchwała, rezolucja) i intencje jakimi kierują się radni, ale treść aktu i jego skutki – to te elementy rozstrzygają o zgodności lub niezgodności z prawem zaskarżonego aktu.

W świetle poczynionych rozważań Sąd pierwszej instancji skonstatował, że zaskarżona uchwała istotnie narusza art. 4 ust. 1 pkt 1 u.s.p. w zw. z art. 8 ust. 16 oraz art. 86 ust. 2 u.p.o. oraz art. 32 i art. 48 Konstytucji RP, zatem zasadne było, w oparciu o art. 147 § 1 P.p.s.a., stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

Sąd nie uwzględnił przy tym wniosku Rzecznika o wystąpienie do TSUE z pytaniem prejudycjalnym "Czy art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w zw. z art. 7, art. 11 ust. 1, art. 21 ust. 1 i art. 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE, należy rozumieć w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego państwa członkowskiego przyjął uchwałę, w której deklaruje, że samorząd ten będzie wolny od "ideologii LGBT" oraz wyznacza organowi wykonawczemu tej jednostki samorządu terytorialnego kierunek działania polegający na dyskryminującym ograniczaniu praw osób nieheteronormatywnych i transpłciowych?" uznając, że, że uzyskanie takiej odpowiedzi nie będzie niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, a dostatecznie wiele podstaw w świetle prawa krajowego uzasadnia stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały.

Od powyższego wyroku wniesiono trzy skargi kasacyjne.

W skardze kasacyjnej Rady Powiatu Tarnowskiego zaskarżono wyrok Sądu pierwszej instancji w całości.

Wyrokowi Sądu pierwszej instancji zarzucono naruszenie prawa materialnego: 1. art. 4 ust. 1 pkt 1 u.s.p., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na nieprawidłowym przyjęciu przez Sąd, że radni powiatu podejmując zaskarżoną uchwałę wykroczyli poza zakres swoich kompetencji, podczas gdy rada powiatu może podejmować w formie uchwały deklaracje ideowe, niemające normatywnego charakteru, które nie ingerują w sferę praw bądź obowiązków innych podmiotów a do

podjęcia przedmiotowej uchwały uprawniał Statut Powiatu Tarnowskiego z dnia 29 sierpnia 2018 r. (stanowiący załącznik do uchwały nr XLVI.412.2018 Rady Powiatu Tarnowskiego z dnia 29 sierpnia 2018 r. w sprawie uchwalenia Statutu Powiatu Tarnowskiego, Dz. Urz. Woj. Małop. z 2018 r., poz. 6010; ze zm.), a problematyka edukacji i rodziny mieści się w zakresie działania powiatu;

2. art. 8 ust. 16 u.p.o., poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez Sąd, iż w Rezolucji stanowiącej załącznik do uchwały, określono generalne zasady wstępu do szkół w całym powiecie, podczas gdy Rada Powiatu Tarnowskiego przyjęła w formie uchwały Rezolucję będącą deklaracją ideową, niemającą normatywnego charakteru, nie będącą podstawą nałożenia jakiegokolwiek obowiązku, stwierdzenia uprawnienia lub obowiązku i nie tworzącą lub znoszącą istniejących stosunków prawnych, która nie ingeruje w sferę praw bądź obowiązków czy to organów państwowych, czy organu wykonawczego powiatu lub jakiegokolwiek instytucji mu podległej, czy osób fizycznych bądź prawnych i wyraziła sprzeciw wobec „sprzecznego z prawem instalowania funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach” oraz wstępu do szkół „gorszycieli zainteresowanych wczesną seksualizacją polskich dzieci”, co nie stanowi wiążącego określenia zasad wstępu do szkół (w tym tych niezakładanych przez powiat) wbrew twierdzeniom Sądu;

3. art. 86 ust. 2 u.p.o., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na nieprawidłowym przyjęciu przez Sąd, iż w uchwale określono zasady wstępu do szkół organizacji i stowarzyszeń, podczas gdy uchwalona Rezolucja jest deklaracją ideową, niemającą normatywnego charakteru, nie będącą podstawą nałożenia jakiegokolwiek obowiązku, stwierdzenia uprawnienia lub obowiązku i nie tworzącą lub znoszącą istniejących stosunków prawnych, która nie ingeruje w sferę praw bądź obowiązków czy to organów państwowych, czy organu wykonawczego powiatu lub jakiegokolwiek jednostki mu podległej, czy osób fizycznych bądź prawnych, w której wyrażono zawarte w art. 48 ust.1 zd. 1 Konstytucji RP prawo rodziców do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem, a tym samym wbrew twierdzeniom Sądu nie wykluczyła *a priori* żadnych organizacji ze wstępu do szkół i w konsekwencji uchwała nie ingeruje w określony w art. 86 ust. 2 u.p.o. tryb dopuszczania stowarzyszeń lub organizacji do podjęcia działalności w szkole;

4. art. 61 Konstytucji RP w związku z art. 8a ust. 2 u.s.p., poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na niewłaściwym przyjęciu przez Sąd, iż uniemożliwienie

głosu reprezentantce stowarzyszenia oparte było na niezgodnych z prawem przesłankach, podczas gdy regulacje te nie określają zasad udzielania głosu w trakcie sesji rady, a przewodniczący Rady Powiatu uprawniony jest do decydowania o udzieleniu głosu podczas sesji rady w świetle § 20 ust. 4 Statutu Powiatu Tarnowskiego i to przewodniczący rady decyduje o udzieleniu głosu osobom uczestniczącym w sesji;

5. art. 48 Konstytucji RP, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na nieprawidłowym przyjęciu przez Sąd, że Rada Powiatu wykluczyła w zaskarżonej uchwale wstęp do szkół osób, które mogłyby służyć pomocą w procesie wychowawczym zgodnie z przekonaniem części rodziców, podczas gdy w uchwalonej Rezolucji wyraźnie i wprost wskazano, że rodzice mają prawo do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem, a ponadto Rezolucja jest deklaracją ideową, niemającą normatywnego charakteru, nie będącą podstawą nałożenia jakiegokolwiek obowiązku, stwierdzenia uprawnienia lub obowiązku i nie tworzącą lub znoszącą istniejących stosunków prawnych, która nie ingeruje w sferę praw bądź obowiązków czy to organów państwowych, czy organu wykonawczego powiatu lub jakiegokolwiek instytucji mu podległej, stąd nie wprowadziła ona zakazu wstępu do szkół, a wyrażono w niej jedynie poglądy co do wstępu niektórych podmiotów do szkół;

6. art. 32 Konstytucji RP, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu przez Sąd, że zapisy zawarte w Rezolucji stanowiącej załącznik do uchwały mają dyskryminujący charakter, podczas gdy nie można im przypisać takiego charakteru, bowiem Rezolucja jest deklaracją ideową, niemającą normatywnego charakteru, nie będącą podstawą nałożenia jakiegokolwiek obowiązku, stwierdzenia uprawnienia lub obowiązku i nie tworzącą lub znoszącą istniejących stosunków prawnych, która nie ingeruje w sferę praw bądź obowiązków czy to organów państwowych, czy organu wykonawczego powiatu lub jakiegokolwiek instytucji mu podległej, czy osób fizycznych bądź prawnych, a wskazany przepis wymaga zachowania równości w procesie stanowienia prawa oraz jego stosowania i jednocześnie Sąd nieprawidłowo uznał, iż uchwała wyklucza ze wspólnoty samorządowej grupę osób oznaczoną jako LGBT, dyskryminuje nauczycieli o odmiennej orientacji seksualnej niż heteronormatywna i narusza zasadę równości, podczas gdy wyraża ona jedynie sprzeciw wobec narzucania nieprofesjonalnych kryteriów działania i nie wyklucza żadnych osób ze

wspólnoty samorządowej, bowiem dotyczy ideologii, a nie osób;

7. art. 54 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy każda rada powiatu może wyrażać swoje poglądy w formie rezolucji, która ma charakter ogólnej deklaracji przyjętej przez radnych i jej treść nie jest źródłem jakichkolwiek praw bądź obowiązków, a Rada Powiatu może korzystać z wolności wyrażania swoich poglądów.

Wydanemu wyrokowi zarzucono również naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 147 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 1 u.s.p., art. 8 ust. 16 i art. 86 ust. 2 u.p.o. oraz art. 32 i art. 48 Konstytucji RP, polegające na stwierdzeniu nieważności w całości uchwały, podczas gdy przedmiotowa uchwała nie narusza przepisów prawa wbrew twierdzeniom Sądu.

W oparciu o powyższe zarzuty wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie skargi Rzecznika Praw Obywatelskich w całości oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższego, alternatywnie wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie od skarżącego na rzecz organu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Ponadto na podstawie art. 176 § 2 P.p.s.a. wniesiono o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej powyższe zarzuty zostały szerzej umotywowane.

W swojej skardze kasacyjnej Fundacja Instytut na Rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris z siedzibą w Warszawie podniosła zarzuty naruszenia prawa materialnego, to jest:

1. art. 32 Konstytucji RP, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że charakter dyskryminujący posiada uchwalona przez radę powiatu deklaracja ideowa, nie będąca podstawą nałożenia jakichkolwiek obowiązków, czy przyznania bądź stwierdzenia uprawnień, która nie tworzy i nie znosi istniejących stosunków prawnych i nie zawiera żadnych postanowień, które mogłyby stanowić źródło konkretnych wytycznych dla innych podmiotów, podczas gdy w rozumieniu ustawy zasadniczej dyskryminacja może zachodzić jedynie w procesie stanowienia oraz stosowania prawa, oznaczając nienadające się do zaakceptowania tworzenie

różnych norm prawnych dla podmiotów prawa, które powinny być zaliczone do tej samej klasy (kategorii), albo nierówne traktowanie podobnych podmiotów prawa w indywidualnych przypadkach, gdy zróżnicowanie nie znajduje podstaw w normach prawnych;

2. art. 48 Konstytucji RP, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że sprzeciw wobec sprzecznego z prawem instalowania funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach (tzw. „latarników”), stanowi naruszenie prawa rodziców do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem, podczas gdy czyny wyraźnie określone jako sprzeczne z prawem nie mogą wchodzić w zakres konstytucyjnej ochrony prawnej;

3. art. 4 ust. 1 pkt 1 u.s.p., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że uchwalenie przez radę powiatu deklaracji ideowej, nie będącej podstawą nałożenia jakichkolwiek obowiązków, czy przyznania bądź stwierdzenia uprawnień, które nie tworzą i nie znoszą istniejących stosunków prawnych i nie zawierają żadnych postanowień, które mogłyby stanowić źródło konkretnych wytycznych dla innych podmiotów, stanowi wykonywanie określonego ustawami zadania publicznego o charakterze ponadgminnym, podczas gdy rada powiatu, przyjmując tego typu deklarację, nie wykonuje zadania publicznego, będąc uprawnioną przez statut powiatu do uchwalania takich deklaracji jako moralnego sam zobowiązania się do obrony wartości wymienionych w treści takich deklaracji, a przywoływanych wprost w ustawie zasadniczej - wolności słowa (art. 54 Konstytucji RP), niewinności dzieci (art. 72 ust. 1 Konstytucji RP), autorytetu rodziny (art. 18, art. 48 ust. 1 i art. 71 Konstytucji RP), autorytetu szkoły (art. 70 ust. 1 Konstytucji RP) oraz swobody przedsiębiorców (art. 22 Konstytucji RP);

4. art. 8 ust. 16 u.p.o., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że uchwalenie przez radę powiatu deklaracji ideowej, nie będącej podstawą nałożenia jakichkolwiek obowiązków, czy przyznania bądź stwierdzenia uprawnień, które nie tworzą i nie znoszą istniejących stosunków prawnych i nie zawierają żadnych postanowień, które mogłyby stanowić źródło konkretnych wytycznych dla innych podmiotów, mieści się w zakresie zadania własnego powiatu polegającego na zakładaniu i prowadzeniu szkół publicznych, podczas gdy uchwalenie deklaracji wyraźnie stwierdzającej, że wyraża ona moralny sprzeciw jedynie wobec takiego „instalowania funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach” które niezależnie

od faktu zaistnienia takiego niewiążącego prawnie sprzeciwu i tak jest sprzeczne z prawem, wobec wstępu do szkół jedynie takich osób, które są „gorszycielami zainteresowanymi wczesną seksualizacją polskich dzieci”, oraz wobec „narzucania nauczycielom nieprofesjonalnych kryteriów działania np. w pracy wychowawczej”, w oczywisty sposób nie mieści się w definicji ani zakładania, ani prowadzenia szkół;

5. art. 86 ust. 2 u.p.o., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że uchwalenie przez radę powiatu deklaracji ideowej, nie będącej podstawą nałożenia jakichkolwiek obowiązków, czy przyznania bądź stwierdzenia uprawnień, które nie tworzą i nie znoszą istniejących stosunków prawnych i nie zawierają żadnych postanowień, które mogłyby stanowić źródło konkretnych wytycznych dla innych podmiotów, w jakikolwiek sposób ingeruje w procedurę podejmowania działalności w szkole lub placówce przez stowarzyszenie lub inną organizację, uzyskiwania zgody dyrektora szkoły lub placówki, uzgadniania warunków tej działalności oraz uzyskiwania pozytywnej opinii rady szkoły lub placówki i rady rodziców, podczas gdy uchwalenie deklaracji wyraźnie, kilkakrotnie stwierdzającej, że samorząd „nie będzie ingerować w prywatną sferę życia Polek i Polaków”, „będzie strzegł prawa do wychowania dzieci zgodnego z przekonaniami rodziców” i „będzie chronił uczniów dbając o to, aby rodzice z pomocą wychowawców mogli odpowiedzialnie przekazać im piękno ludzkiej miłości” w oczywisty sposób nie wchodzi w zakres procedur określonych w tym przepisie u.p.o.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżąca kasacyjnie Fundacja Instytut na Rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris z siedzibą w Warszawie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie skargi Rzecznika Praw Obywatelskich oraz zasądzenie od skarżącego na rzecz organu kosztów postępowania według norm przepisanych. Na wypadek nieuwzględnienia powyższego, alternatywnie wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie od skarżącego na rzecz organu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Ponadto na podstawie art. 176 § 2 P.p.s.a. wniesiono o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej powyższe zarzuty szerzej umotywowano.

W skardze kasacyjnej Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Poznaniu delegowanego do Prokuratury Krajowej zaskarżono wyrok Sądu pierwszej instancji

w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego (ustrojowego) poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie:

1. art. 4 ust. 1 pkt 1 u.s.p. w związku z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP w zw. z art. 8 ust. 16 oraz art. 86 ust. 2 u.p.o. - poprzez stwierdzenie, że zaskarżony akt ma charakter władczy - co skutkowało stwierdzeniem przez Sąd "istotnego i rażącego" naruszenia prawa i w konsekwencji nieważności aktu na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. - podczas gdy uchwała ta zawiera wyłącznie postanowienia o charakterze niewładczym, stąd nie wymagała do jej podjęcia szczegółowej podstawy ustawowej;
2. art. 54 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 1, art. 2 i art. 18 Konstytucji RP oraz art. 10 ust. 1 i ust. 2 EKPCz, art. 11 ust. 1, art. 18 ust. 1 i art. 6 ust. 1 u.s.g. oraz art. 3 ust. 1 i ust. 2 zdanie 1, art. 4 ust. 2 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego, sporządzonej w Strasburgu dnia 15 października 1985 r. (Dz. U. z 1994 r., Nr 124, poz. 607 ze zm.), dalej: „EKSL”, poprzez zakwestionowanie prawa Rady Powiatu Tarnowskiego do zaprezentowania stanowiska w sprawie dotyczącej wspólnoty samorządowej, - co skutkowało stwierdzeniem przez Sąd nieważności aktu na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. - podczas gdy przywołane przepisy przyznają organowi stanowiącemu jednostki samorządu terytorialnego wolność wypowiedzi w kwestiach dotyczących istotnych spraw mieszkańców tej jednostki, w zgodzie z zasadą proporcjonalności;
3. art. 163 w związku z art. 15 ust. 1 i art. 16 Konstytucji RP w związku z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2 i ust. 3 EKSL w związku z art. 18, art. 30, art. 32, art. 33 ust. 1, art. 47, art. 48, art. 53 ust. 1 i ust. 3 oraz art. 70 ust. 1 i ust. 4, art. 72 ust. 1 Konstytucji RP - poprzez zakwestionowanie uprawnienia Rady Powiatu Tarnowskiego do wyrażenia sprzeciwu wobec zagrożenia konstytucyjnych praw i wolności mieszkańców przez ideologię LGBT (gender) oraz wdrażanie w placówkach edukacyjno-wychowawczych Standardów edukacji seksualnej w Europie autorstwa Światowej Organizacji Zdrowia - co skutkowało stwierdzeniem przez Sąd nieważności aktu na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a., - podczas gdy prawidłowa wykładnia i zastosowanie ww. przepisów przyznaje powiatowi prawo do kierowania i zarządzania zasadniczą częścią spraw publicznych na jego własną odpowiedzialność i w interesie jego mieszkańców, w tym w zakresie konstytucyjnie chronionych ich sfer życia: prywatnego, małżeńskiego, rodzinnego, rodzicielskiego oraz praw dziecka;

4. art. 30, art. 32, art. 47 Konstytucji RP oraz art. 8 ust. 1 i art. 14 EKPCz, poprzez uznanie, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia względem osób LGBT zakazu dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową - podczas gdy nie zaistniały okoliczności, które dotyczyłyby praw lub wolności konkretnych podmiotów i które aktualizowałyby zastosowanie ww. przepisów.

Wydanemu wyrokowi Prokurator zarzucił również naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

1. art. 141 § 4 P.p.s.a. - poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia o stwierdzeniu nieważności przedmiotowego aktu w całości, podczas gdy wyjaśnienie tej podstawy powinno doprowadzić do oddalenia wniesionej skargi przez Sąd pierwszej instancji skargi na podstawie art. 151 P.p.s.a.;

2. art. 147 § 1 P.p.s.a. - poprzez niewyjaśnienie przez Sąd pierwszej instancji przyczyn stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały w całości - nie zaś w części oraz poprzez błędne uznanie *in genere*, że zaistniały podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały, wobec przyjęcia, iż akt ten jako władcze rozstrzygnięcie Rady wydany został z przekroczeniem zakresu kompetencji oraz naruszał przepisy Konstytucji RP, podczas gdy prawidłowa wykładnia przytoczonych wyżej przepisów prawnych nakazywała zastosowanie tych przepisów w sposób, o którym mowa w ww. zarzutach opisanych w dwóch pierwszych punktach petitum skargi kasacyjnej i w konsekwencji oddalenie przez Sąd pierwszej instancji skargi na podstawie art. 151 P.p.s.a.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący kasacyjnie Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Krakowie oraz o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej powyższe zarzuty szerzej umotywowano.

W datowanej na dzień 27 maja 2022 r. odpowiedzi na skargi kasacyjne Rady Powiatu Tarnowskiego i Fundacji Instytut na Rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o ich oddalenie oraz o przeprowadzenie rozprawy.

W datowanych na dzień 26 maja 2022 r. odpowiedziach na skargi kasacyjne Rady Powiatu Tarnowskiego i Fundacji Instytut na Rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris

pełnomocnik Stowarzyszenia im. Prof. Zbigniewa Hołdy wniósł o ich oddalenie oraz o przeprowadzenie rozprawy.

Postanowieniem z dnia 23 maja 2022 r. Sąd pierwszej instancji odrzucił skargę kasacyjną Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Poznaniu delegowanego do Prokuratury Krajowej jako wniesioną z uchybieniem ustawowego terminu. Zażalenie Prokuratora na powyższe postanowienie zostało oddalone postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego wydanym w dniu 28 września 2022 r. (sygn. akt III OZ 565/22).

Pismem z dnia 18 sierpnia 2023 r. Rada Powiatu Tarnowskiego cofnęła swoją skargę kasacyjną wskazując, że w dniu 27 czerwca 2023 r. podjęła uchwałę nr LVI.476.2023 w sprawie uchylenia uchwały własnej z dnia 30 kwietnia 2019 r. nr VIII.67.2019.

W piśmie procesowym z dnia 3 października 2023 r. uczestnik postępowania - Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenie skargi Rzecznika Praw Obywatelskich na uchwałę Rady Powiatu Tarnowskiego z dnia 30 kwietnia 2019 r. nr VIII.67.2019 w przedmiocie przyjęcia Rezolucji dotyczącej powstrzymania ideologii LGBT+ przez wspólnotę samorządową wskazując, że zaskarżonym wyrokiem Sąd pierwszej instancji naruszył, w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy:

- przepisy prawa materialnego (ustrojowego) poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie:

1. art. 4 ust. 1 pkt 1 u.s.p. w związku z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP w związku z art. 8 ust. 16 oraz art. 86 ust. 2 u.p.o. - poprzez stwierdzenie, że zaskarżona Rezolucja ma charakter władczy - co skutkowało stwierdzeniem przez Sąd istotnego naruszenia prawa i w konsekwencji nieważności uchwały na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. - podczas gdy Rezolucja zawiera wyłącznie treści o charakterze niewładczym, stąd nie wymagała do jej podjęcia szczególnej podstawy ustawowej;

2. art. 163 w związku z art. 32 w związku z art. 48 Konstytucji RP - poprzez zakwestionowanie uprawnienia Powiatu Tarnowskiego do wyrażenia sprzeciwu wobec zagrożenia konstytucyjnych praw i wolności mieszkańców przez ideologię LGBT (gender) oraz wdrażanie w placówkach edukacyjno-wychowawczych Standardów edukacji seksualnej w Europie autorstwa Światowej Organizacji Zdrowia - co skutkowało stwierdzeniem przez Sąd nieważności aktu na podstawie art. 147 § 1

P.p.s.a. - podczas gdy prawidłowa wykładnia i zastosowanie ww. przepisów przyznaje powiatowi prawo do kierowania i zarządzania zasadniczą częścią spraw publicznych na jego własną odpowiedzialność i w interesie jego mieszkańców, w tym w zakresie konstytucyjnie chronionych ich sfer życia: prywatnego, małżeńskiego, rodzinnego, rodzicielskiego oraz praw dziecka;

3. art. 32 Konstytucji RP poprzez uznanie, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia względem osób LGBT zakazu dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową - podczas gdy nie zaistniały okoliczności, które dotyczyłyby praw lub wolności konkretnych podmiotów i które aktualizowałyby zastosowanie ww. przepisów;

- przepisy postępowania - art. 147 § 1 P.p.s.a. - poprzez błędne uznanie in genere, że zaistniały podstawy do stwierdzenia nieważności w całości uchwały Rady Powiatu Tarnowskiego z dnia 30 kwietnia 2019 r. nr VIII.67.2019 w przedmiocie przyjęcia Rezolucji dotyczącej powstrzymania ideologii LGBT przez wspólnotę samorządową - wobec przyjęcia, iż uchwała jako władcze rozstrzygnięcie Rady wydana została z przekroczeniem zakresu kompetencji oraz narusza przepisy Konstytucji RP - podczas gdy prawidłowa wykładnia przytoczonych wyżej przepisów prawnych nakazywała zastosowanie tych przepisów w sposób, o którym mowa w ww. zarzutach podniesionych w pkt 1 i 2 petitum skargi kasacyjnej i w konsekwencji oddalenie przez Sąd pierwszej instancji skargi na podstawie art. 151 P.p.s.a.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm.), dalej jako „P.p.s.a.”, Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc pod rozwagę z urzędu jedynie nieważność postępowania. W rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności skutkujących nieważnością postępowania, o jakich mowa w art. 183 § 2 P.p.s.a. Nie zachodzi również żadna z przesłanek odrzucenia skargi albo umorzenia postępowania przed wojewódzkim sądem administracyjnym, o których mowa w art. 189 P.p.s.a., które Naczelny Sąd Administracyjny rozważa z urzędu dokonując kontroli wyroku zaskarżonego skargą kasacyjną.

Skarga kasacyjna wniesiona przez Fundację Instytut na Rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris nie zawiera usprawiedliwionych podstaw.

Mając na uwadze treść zarzutów podniesionych w pkt 1 oraz 3 – 5 petitum skargi kasacyjnej należy w pierwszej kolejności odnieść się do wskazania skarżącego kasacyjnie, że sporna uchwała stanowi deklarację ideową, nie będącą podstawą nałożenia jakichkolwiek obowiązków, czy przyznania bądź stwierdzenia uprawnień, która nie tworzy i nie znosi istniejących stosunków prawnych i nie zawiera żadnych postanowień, które mogłyby stanowić źródło konkretnych wytycznych dla innych podmiotów.

Oceniając przedstawione w treści skargi kasacyjnej zapatrywanie wskazać należy, że w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego w analogicznych sprawach (zob. wyroki z dnia 28 czerwca 2022 r. wydane w sprawach o sygn. akt III OSK 4028/21, III OSK 4240/21, III OSK 3746/21 oraz III OSK 4041/21) zaprezentowano stanowisko uznające akty analogiczne do zaskarżonej uchwały za akty władcze.

Sąd w składzie rozpoznającym sprawę w pełni podziela zapatrywania przedstawione w powyższych judykatach wskazując, że uchwała Rady Powiatu Tarnowskiego z dnia 30 kwietnia 2019 r. nr VIII.67.2019 w sprawie przyjęcia rezolucji w sprawie powstrzymania ideologii LGBT+ przez wspólnotę samorządową, bez wątpienia ma taki charakter. Świadczą o tym fragmenty, w których Rada Powiatu Tarnowskiego stwierdza:

- "nie zgodzimy się na sprzeczne z prawem instalowanie funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach (tzw. latarników)";
- "zrobimy wszystko, aby do szkół nie mieli wstępu gorszyciele zainteresowani wczesną seksualizacją polskich dzieci w myśl tzw. standardów Światowej Organizacji Zdrowia (WHO);
- "nie pozwolimy wywierać administracyjnej presji na rzecz stosowania poprawności politycznej (słusznie zwanej niekiedy po prostu homopropagandą) w wybranych zawodach";
- „będziemy bronili m.in. nauczycieli i przedsiębiorców przed narzucaniem im nieprofesjonalnych kryteriów działania np. w pracy wychowawczej, przy doborze pracowników czy kontrahentów!”.

Powyższe sformułowania świadczą o władczym charakterze aktu, gdyż wyznaczają swoiste dyrektywy działania, skierowane do organu wykonawczego oraz podległych powiatowi jednostek organizacyjnych. Stanowią wytyczne stosowania prawa, co jest wystarczającą podstawą do uznania uchwały za akt władczy (zob. w tej materii: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 lutego 2017 r., sygn. akt I OSK 2779/16). Należy przy tym zauważyć, że poszczególne dyspozycje wyrażone w przedmiotowej uchwale skierowane są nie tylko do organów powiatu.

Zgodnie z art. 16 ust. 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) samorząd uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, a przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Zasada ta koreluje z zasadą sformułowaną w art. 15 ust. 1 Konstytucji RP, która stanowi, że urząd Rzeczypospolitej Polskiej zapewnia decentralizację władzy publicznej. Regulacje zawarte w Konstytucji w rezultacie przesądzają o kształcie prawnym samorządu terytorialnego. Samorząd ma znaczące miejsce w systemie władzy wykonawczej RP. Istotna część zadań publicznych jest bowiem realizowana nie tylko przez administrację rządową, ale i administrację samorządową. Władza publiczna, a zatem także i władza samorządowa, jest sprawowana w oparciu o konstytucyjną zasadę praworządności nakazującą organom władzy publicznej działanie na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP). Oznacza to, że organ samorządowy może podejmować jakiegokolwiek działania władcze ze skutkiem prawnym, jedynie w przypadku, gdy przepis ustawy na to wyraźnie zezwala. Jednostki samorządu terytorialnego są podmiotami zdecentralizowanymi, samodzielnymi, samorządowymi w swoich działaniach, ale w granicach obowiązującego powszechnie porządku prawnego, zatem nieautonomicznymi i niesuwerennymi poza państwowym porządkiem prawnym. Samorząd terytorialny wykonuje jedynie zadania przekazane mu ustawowo i nie ma prawa do samodzielnego kreowania dla siebie zadań publicznych. Działa przede wszystkim w interesie właściwych korporacji terytorialnych. W art. 3 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego samorząd lokalny jest określony jako: "prawo i zdolność społeczności lokalnych, w granicach określonych prawem, do kierowania i zarządzania zasadniczą częścią spraw publicznych na ich własną odpowiedzialność i w interesie ich mieszkańców".

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wyrażono zapatrywanie, że sytuację samorządu determinują względy właściwe dla dobra wspólnego i interesu publicznego, odnoszącego się do państwa i zasad jego ustroju wyróżnionych w Konstytucji (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 kwietnia 2009 r., sygn. akt K. 37/06, publ. OTK-A 2009 r., nr 4, poz. 47). W uchwale z dnia 2 września 1994 r. sygn. W 10/93 (publ. OTK 1994 r., nr 2, poz. 46) Trybunał Konstytucyjny stwierdził z kolei, że: "Wykonywane przez samorząd terytorialny zadania - własne i zlecone - mają charakter funkcji państwa rozumianego jako powszechna organizacja władzy publicznej i dlatego powinny podlegać rygorom przewidzianym przez Konstytucję dla wykonywania funkcji państwowych. Muszą w szczególności pozostawać w zgodności z fundamentalną zasadą demokratycznego państwa prawnego, co oznacza, że realizując swoje zadania działać powinny nie tylko "w ramach ustaw" [...], lecz ponadto - zgodnie z elementarną zasadą legalizmu uzupełniającą i konkretyzującą zasadę demokratycznego państwa prawnego "na podstawie przepisów prawa"[...]"

Zgodnie z art. 184 zd. 2 Konstytucji RP kontrola działalności administracji publicznej obejmuje również "orzekanie o zgodności z ustawami uchwał organów samorządu terytorialnego i aktów normatywnych terenowych organów administracji rządowej". Stylizacja normatywna tego unormowania prowadzi do wniosku, że ustrojodawca nakazał objąć zakresem kontroli sądowoadministracyjnej wszystkie uchwały organów samorządu terytorialnego nie wprowadzając kryteriów różnicujących uchwały na te, które takiej kontroli podlegają i te, które pozostają poza nią. Z uwagi na to, że samorząd terytorialny jest powołany do wykonywania zadań z zakresu administracji publicznej w formach właściwych dla tej administracji, wszelkie akty stanowione przez organy samorządu należy kwalifikować jako akty z zakresu administracji publicznej, co oznacza, że każdy taki akt podlega kontroli sądowoadministracyjnej. Nie ulega przy tym wątpliwości, że akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 6 P.p.s.a., obejmują wszelkie akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków z wyłączeniem tych, które podlegają kognicji innych sądów niż sądy administracyjne, w tym zwłaszcza sądy powszechne. W postanowieniu z dnia 2 lipca 2021 r., sygn. III OSK 3353/21 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: "Działanie samorządu terytorialnego nie znajdujące umocowania w wyraźnej podstawie prawnej, a dokonywane wyłącznie z

powołaniem się na zasadę jego samodzielności nie spełnia wymogów działania legalnego. [...] Każda bowiem uchwała - niezależnie od jej treści, w tym tego, czy zawiera normy konkretne, generalne, czy też nie zawiera norm prawnych, może i musi stanowić przejaw wykonywania zadań publicznych w takim zakresie, w jakim zdecydował o tym ustawodawca, a tym samym znajdować oparcie w konkretnej normie prawnej umocowującej do określonego działania. [...] Oznacza to, że skoro nie istnieje inna sfera działalności organów jednostek samorządu terytorialnego niż wyznaczona jej zadaniami publicznymi, to każda aktywność organów jednostek samorządu terytorialnego jest aktywnością zdeterminowaną kategorią zadań publicznych. Kwestia prawidłowości odczytania przez organy jednostek samorządu terytorialnego treści tych zadań oraz kwestia prawidłowości realizacji tych zadań podlega z kolei badaniu w ramach sądownoadministracyjnej kontroli legalności zaskarżonego aktu. Zatem każda uchwała organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego - niezależnie od jej treści i znaczenia prawnego - podlega kontroli sądu administracyjnego.

Sąd pierwszej instancji trafnie skonstatował, że charakter prawny aktu (w rozpatrywanym przypadku uchwały organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego) musi być oceniany wyłącznie na podstawie jego treści, a nie intencji radnych. Nawet jeśli celem Rady Powiatu Tarnowskiego było jedynie wyrażenie sprzeciwu wobec "ideologii LGBT" oraz wobec szkodliwych treści zawartych w standardach Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) to sposób, w jaki Rada wyraziła ten pogląd, ma charakter władczej dyspozycji - zwłaszcza dla dyrektorów szkół i innych placówek oświatowych działających na terenie powiatu. Dla postąpienia zgodnie z brakiem zgody rady na określone sytuacje lub brakiem pozwolenia na wstęp określonych osób do szkół i placówek oświatowych, ich dyrektorzy musieliby bowiem podjąć określone działania - lub powstrzymać się od ich podejmowania - w obszarze organizacji pracy szkoły, w tym kształtowania treści i formy nauczania lub współpracy z podmiotami zewnętrznymi. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że na mocy art. 86 u.p.o., to dyrektor szkoły lub placówki oświatowej ma prawo, (po uzyskaniu pozytywnej opinii rady szkoły lub placówki i rady rodziców), podejmować współpracę z organizacjami zewnętrznymi. W świetle powyższego przepisu, wyrażone w zaskarżonej uchwale zobowiązania i zakazy, odnoszące się do osób prowadzących edukację seksualną zgodną ze standardami Światowej

Organizacji Zdrowia (WHO), stanowią bezpośrednią dyspozycję właśnie dla dyrektorów szkół do powstrzymania się od takiej współpracy. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że jest to dyspozycja, do której wydania organ powiatu nie miał podstawy prawnej. Poza ustawowymi kompetencjami pozostaje bowiem ingerowanie przez organ stanowiący powiatu w program nauczania i w organizację współpracy szkół z organizacjami zewnętrznymi - a także w działalność prywatnych podmiotów i kryteria ich zatrudniania.

Nie kwestionując *a limine* prawa organów jednostek samorządu terytorialnego do podejmowania deklaracji ideowych, ani ich kompetencji do decydowania o sprawach lokalnych (niezastrzeżonych ustawowo dla innych podmiotów), należy stwierdzić, że w ramach tego władztwa organ samorządu może tylko czynić wszystko, co jest mu prawnie dozwolone. Zgodnie z zasadą legalizmu organ władzy publicznej może działać tylko na podstawie prawa i w granicach tych kompetencji, które prawo mu przyznaje (zasada praworządności formalnej). Działając nawet jako głos wspólnoty samorządowej, w oparciu o swoistą wolność wypowiedzi organu, która zgodnie z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego przysługuje organom samorządowym jako pochodna wolności wypowiedzi wszystkich mieszkańców danej wspólnoty samorządowej, rada powiatu pozostaje organem władzy publicznej. Jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, wyrażenie takich poglądów, jakie wynikają z zaskarżonej uchwały byłoby udziałem w debacie publicznej, gdyby nie fakt, że przybrało formę uchwały organu władzy publicznej - zobowiązanego do działania wyłącznie na podstawie i w granicach prawa. Związanie zasadą legalizmu stanowi, więc nieprzekraczalną granicę swoistej wolności wypowiedzi organu jednostki samorządu terytorialnego. Chociaż w każdym wypadku, również w odniesieniu do podmiotów prywatnych, wolność słowa nie ma charakteru absolutnego, w przypadku organów władzy publicznej zakres tej wolności jest wyraźnie węższy.

W świetle powyższych rozważań uchwała Rady Powiatu Tarnowskiego nie mieści się w granicach wolności wypowiedzi organu władzy publicznej wyznaczonych przez zasadę legalizmu, a w odniesieniu do rady powiatu, szczegółowo przez art. 4 ust. 1 i art. 12 u.s.p. Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy powiat wykonuje określone ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym. W pełni zgodne z powyższym przepisem pozostają też postanowienia Europejskiej Karty Samorządu

Lokalnego, z których wynika, że społeczności lokalne mają - w zakresie określonym prawem - pełną swobodę działania w każdej sprawie, która nie jest wyłączona z ich kompetencji lub nie wchodzi w zakres kompetencji innych organów władzy. Jednakże takie kwestie jak program nauczania w szkołach, zasady realizacji zadań edukacyjnych czy zasady działania przedsiębiorców nie mają charakteru lokalnego, gdyż są sprawami ogólnokrajowymi. Rada Powiatu Tarnowskiego - co zasadnie stwierdził Sąd pierwszej instancji - przekroczyła zatem swoje ustawowe kompetencje, podejmując uchwałę w sprawach o charakterze ogólnokrajowym, wykraczających poza sprawy lokalne, a jednocześnie ingerując w zakres kompetencji innych podmiotów.

W świetle powyższego nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 4 ust. 1 pkt 1 u.s.p. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że uchwalenie przez radę powiatu deklaracji ideowej, nie będącej podstawą nałożenia jakichkolwiek obowiązków, czy przyznania bądź stwierdzenia uprawnień, które nie tworzą i nie znoszą istniejących stosunków prawnych i nie zawierają żadnych postanowień, które mogłyby stanowić źródło konkretnych wytycznych dla innych podmiotów, stanowi wykonywanie określonego ustawami zadania publicznego o charakterze ponadgminnym, podczas gdy rada powiatu, przyjmując tego typu deklarację, nie wykonuje zadania publicznego, będąc uprawnioną przez statut powiatu do uchwalania takich deklaracji jako moralnego samozobowiązania się do obrony wartości wymienionych w treści takich deklaracji, a przywoływanych wprost w ustawie zasadniczej - wolności słowa (art. 54 Konstytucji RP), niewinności dzieci (art. 72 ust. 1 Konstytucji RP), autorytetu rodziny (art. 18, art. 48 ust. 1 i art. 71 Konstytucji RP), autorytetu szkoły (art. 70 ust. 1 Konstytucji RP) oraz swobody przedsiębiorców (art. 22 Konstytucji RP).

Mając na uwadze treść art. 4 ust. 1 u.s.p. podkreślić należy, że powiat wykonuje określone ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym. Przepis ten wprost stanowi, że zakresem działania powiatu objęte są sprawy, ale tylko takie, które mają przymiot publiczny i ponadgminny. O tym natomiast, czy dana sprawa ma charakter publiczny oraz ponadgminny nie decydują organu powiatu, ale ustawodawca. To ustawodawca zgodnie z art. 16 ust. 2 Konstytucji RP w drodze ustawy określa, które zadania mają charakter publiczny i zarazem lokalny (gminny) bądź ponadgminny przekazując je do wykonywania samorządowi powiatowemu.

Art. 4 ust. 1 u.s.p. nie stanowi zatem jakiegokolwiek podstawy do domniemywania kompetencji oraz zadań samorządu powiatowego i to nawet wówczas, gdy wspólnota samorządowa wyraża zainteresowanie daną sprawą lub uznaje, że dana sprawa ma dla niej znaczenie. Nie istnieje bowiem odrębny trybu kreowania zadań publicznych poza ustawą. Ani art. 4 ust. 1, ani też art. 12 u.s.p. nie zawierają normy prawnej zawierającej kompetencję dla rady powiatu do zaprezentowania stanowiska w przedmiocie zagrożeń płynących dla konstytucyjnego porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej i moralności publicznej z tzw. ideologii LGBT. Należy podzielić zapatrywanie, że art. 12 u.s.p. nie zawiera jakiegokolwiek podstawy do podejmowania uchwał. Zgodnie z tym przepisem do wyłącznej właściwości rady powiatu należą sprawy określone szczegółowo w pkt 1 - 11. Jest to przepis, który jedynie reguluje prawidłowe wskazanie organu w przypadku, gdy ustawodawca powierza określone zadanie powiatom, ale bez wskazania który z ich organów będzie je wykonywał. To ustawa powinna stanowić, który z organów powiatu (zarząd powiatu lub rada powiatu) ma dane zadanie publiczne wykonywać. Gdyby jednak okazało się, że ustawodawca dane zadanie przekazał w drodze ustawy do wykonywania samorządowi powiatowemu, ale bez wskazania organu do jego wykonywania, to przywołany art. 12 u.s.p. reguluje w takiej sytuacji właściwość do jego wykonywania poprzez wskazanie organu stanowiącego tej jednostki samorządu terytorialnego. Art. 12 u.s.p. nie reguluje przy tym ani kwestii charakteru uchwały, ani też tego, czy dana uchwała może zawierać deklarację ideową.

Nie można ponadto podzielić zasadności zapatrywania, że wystarczającą podstawą prawną do podjęcia zaskarżonej uchwały był statut powiatu. Mając na uwadze ten aspekt wskazać należy, że uchwały są formą działania organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego niezależnie od tego, czy statut danej jednostki wprowadza dodatkowy podział na np. stanowiska, deklaracje, opinie, rezolucje, itp. Rada powiatu poprzez głosowanie na sesji podejmuje uchwały niezależnie od tego, jak są one nazywane. Tym samym niezależnie od tego, czy daną uchwałę nazwie się "deklaracją", "rezolucją", "stanowiskiem", czy też uchwałą – są to z punktu widzenia prawnych form działania organu stanowiącego uchwały, podlegające stosownej procedurze zarówno co do ich podjęcia (w tym także i głosowania), jak i nadzorowi oraz kontroli właściwego sądu. Nie ma przy tym wątpliwości, że wszelkiego rodzaju rozstrzygnięcia (akty woli) podejmowane przez

organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego mają formę uchwał (zob.: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 listopada 2008 r., sygn. akt II OSK 1262/08 oraz z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt I OSK 1997/12; zob. nadto postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 października 2010 r., sygn. akt II OSK 2032/10 oraz uchwałę Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 1994 r. sygn. W 10/93; publ. OTK 1994/2/46). Ponadto należy stwierdzić, że określony przepis statutu powiatu (w realiach rozpatrywanej sprawy - § 19 ust. 2) nie może kreować zadań publicznych organów samorządu powiatowego bez ustawowego upoważnienia. Stanowisko to znajduje wprost oparcie w art. 15 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którymi samorząd terytorialny w Polsce oparty jest na zasadzie decentralizacji władzy publicznej, stosownie do której stanowi on (tj. samorząd) formę wykonywania (i tylko wykonywania, a nie np. kreowania) zadań publicznych w granicach określonych przez ustawodawcę. Jak wprost wynika z art. 16 ust. 2 zdanie drugie Konstytucji RP, przysługującą samorządowi terytorialnemu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Zadania publiczne wynikają z ustaw, co oznacza, że kreuje je ustawodawca i również ustawodawca przekazuje te zadania do wykonywania samorządowi terytorialnemu. Nie istnieje więc zadanie publiczne samorządu terytorialnego, którego źródłem nie byłby akt powszechnie obowiązujący rangi ustawowej. Wymóg ustawy jako źródła kreowania zadania publicznego wynika nie tylko z faktu powszechnego obowiązywania norm ustawowych, ale także i z tej okoliczności, że zadania publiczne realizowane są na rzecz lub w imieniu członków wspólnoty samorządowej, a tym samym ich wykonywanie skutkuje ingerencją w prawa lub obowiązki mieszkańców, w tym także chronione konstytucyjnie. Z uwagi na powyższe nie można uznać, że podjęta przez Radę Powiatu Tarnowskiego uchwała stanowiła li tylko przejaw moralnego samozobowiązania się do obrony wartości wymienionych w jej treści. Należy nadto pamiętać, że zgodnie z art. 25 ust. 2 Konstytucji RP każda władza publiczna w Rzeczypospolitej Polskiej - a zatem i organy jednostek samorządu terytorialnego - zachowuje bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut błędnej wykładni art. 32 Konstytucji RP polegającej na przyjęciu, że uchwalona przez Radę Powiatu Tarnowskiego deklaracja ideowa ma charakter dyskryminujący, w sytuacji gdy akt ten nie jest podstawą nałożenia jakichkolwiek obowiązków, czy przyznania bądź stwierdzenia uprawnień, nie tworzy i nie znosi istniejących stosunków prawnych i nie zawiera żadnych postanowień, które mogłyby stanowić źródło konkretnych wytycznych dla innych podmiotów, podczas gdy w rozumieniu ustawy zasadniczej dyskryminacja może zachodzić jedynie w procesie stanowienia oraz stosowania prawa, oznaczając nienadające się do zaakceptowania tworzenie różnych norm prawnych dla podmiotów prawa, które powinny być zaliczone do tej samej klasy (kategorii), albo nierówne traktowanie podobnych podmiotów prawa w indywidualnych przypadkach, gdy zróżnicowanie nie znajduje podstaw w normach prawnych.

Oceniając ten zarzut jak i jego uzasadnienie przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 32 ust. 2 Konstytucji RP nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny. Sąd pierwszej instancji stwierdził w sposób trafny, że zaskarżona uchwała wprowadzała dyskryminację osób o odmiennej orientacji seksualnej. Z treści uchwały wynika bowiem wprost, że na terenie Powiatu Tarnowskiego jakiegokolwiek wyrażanie odmienności seksualnej miało być niedopuszczalne, co ma przejawiać się w przyjętej, stanowczej formule "Powiat Tarnowski wolny od ideologii LGBT" .

Skarżący kasacyjnie uzasadniając powyższy zarzut podnosi w istocie dwa argumenty. Po pierwsze podnosi, że zaskarżona uchwała nie może nikogo dyskryminować, ponieważ nie ma charakteru normatywnego i nie wpływa na sytuację prawną jednostek. Po drugie wskazuje, że uchwała w ogóle nie odnosi się do osób LGBT (lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych), a wyłącznie do zidentyfikowanych przez radnych powiatu jako przedmiot swego sprzeciwu działań obiektywnie sprzecznych z polskim prawem - postulatów formułowanych i określanych zbiorczo mianem "ideologii LGBT".

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego analiza zaskarżonej uchwały opatrzonej hasłem "Powiat Tarnowski wolny od ideologii LGBT", prowadzi do wniosku, że istotą zawartego w deklaracji przekazu jest de facto negowanie podejmowanych w przestrzeni publicznej działań równościowych

i antydyskryminacyjnych oraz faktycznej swobody funkcjonowania osób należących do środowiska LGBT, choćby poprzez uniemożliwienie im przedstawiania swoich postulatów – gdyż te, jak należy mniemać, stanowią "ideologię LGBT" i "homopropagandę".

Konstytucja RP w art. 16 ust. 1 stanowi, że: "Ogół mieszkańców jednostek zasadniczego podziału terytorialnego stanowi z mocy prawa wspólnotę samorządową.". W ślad za nim art. 1 ust. 1 i ust. 2 u.s.p. stanowi o tym, że "Mieszkańcy powiatu tworzą z mocy prawa lokalną wspólnotę samorządową.". Ilekroć w ustawie jest mowa o powiecie, należy przez to rozumieć lokalną wspólnotę samorządową oraz odpowiednie terytorium. Wspólnota wymaga więzi między jej członkami. Zakłada ich uczestnictwo we wspólnych sprawach, jak również prawo funkcjonowania w przestrzeni publicznej. Oznacza to także poczucie przynależności do wspólnoty ustanowionej *ex lege* osób z grona LGBT. Zadeklarowanie w drodze uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego, że dana jednostka samorządu terytorialnego (w realiach sprawy – powiat) jest strefą wolną od ideologii LGBT jest przejawem ich dyskryminacji z uwagi na preferencje seksualne i tożsamość płciową.

Skrót "LGBT" to akronim, czyli słowo utworzone przez skrócenie wyrażenia złożonego z dwóch lub więcej słów, w tym przypadku, posługując się angielskim pierwowzorem; lesbian, gay, bisexual, transgender. Odnosi się zatem do osób o określonej preferencji seksualnej i identyfikacji płciowej. Zasadnie argumentuje Sąd pierwszej instancji (zob. s. 15 uzasadnienia), że poprzedzenie tego skrótu słowem "ideologia" oznacza, że wszystkie te osoby mają jedną, wspólną ideologię, czyli system uporządkowanych poglądów, idei, pojęć. Nie ma jednakże podstaw do tego, by takie założenie przyjąć. Należy przy tym zaznaczyć, że znaczenie zwrotu "ideologia LGBT" nie wynika z tytułu aktu. Zwrot ten nie został też w żaden sposób zdefiniowany w uchwale. Biorąc pod uwagę, że tytuł aktu określa jego przedmiot, a także że tytuł ten spełnia funkcję informacyjną, co do zawartej w nim treści oraz stanowi wskazówkę interpretacyjną, należy przyjąć, że tytuł zaskarżonej uchwały tych funkcji nie spełnia. Rada posłużyła się w tytule uchwały akronimem "LGBT". Jednakże posłużenie się akronimem w tytule aktu nie jest, z punktu widzenia zasad poprawnej legislacji, prawidłowe ze względu na funkcję i znaczenie tytułu dla przedmiotu aktu.

Wypełnienie celu uchwały wymaga nadania zwrotowi "ideologia LGBT" konkretnego znaczenia biorąc pod uwagę, że akt ten jest skierowany do konkretnych adresatów. Wykładając gramatycznie ten zwrot, wobec braku jego definicji, należy dojść do przekonania, że uchwała odnosi się do ideologii osób o określonej preferencji seksualnej i identyfikacji płciowej, to jest lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych. Nawet gdyby przyjąć, iż w uchwale chodzi o "ideologię", to trzeba mieć na względzie, że ideologia nie występuje w przyrodzie w stanie wolnym, w oderwaniu od ludzi. Zawsze jest związana z ludźmi, którzy ją głoszą, uznają za własną, kierują się nią w życiu, realizują. Jeśli przyjąć prostą definicję słownikową terminu „ideologia”, to uzyskamy taki rezultat, że jest to system poglądów, idei, pojęć jednostki lub grupy ludzi" (zob. Wielki słownik języka polskiego pod red. W. Doroszewskiego, Wyd. PWN, 2018, dostępny w wersji elektronicznej na <https://sjp.pwn.pl>).

Idąc dalej należy wskazać, że Rada Powiatu Tarnowskiego w podjętej uchwale deklaruje stanowczą zapowiedź podejmowania działań "ochronnych" w stosunku do przedsiębiorców, poprzez zapobieżenie "narzucaniu" im określonych kryteriów przy okazji "doboru pracowników czy kontrahentów". Z uwagi na niejasność powyższego sformułowania oraz brak istniejącego prawnego obowiązku zatrudniania osób o określonej orientacji seksualnej, zdaje się, że powyższe stanowisko należy rozumieć w ten sposób, że powiat będzie sprzeciwiać się brakowi prawnej dopuszczalności dyskryminacji w zatrudnieniu osób o innej orientacji niż heteroseksualna. Niewątpliwie, więc wydzwięk takiej deklaracji jest sprzeczny z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa oraz zakazem dyskryminacji (art. 32 Konstytucji), a także art. 21 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE i art. 14 EKPCz. Ponadto należy zauważyć, że kwestia dyskryminacji jest także przedmiotem regulacji zawartej w ustawie z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (tekst jedn.: Dz.U. z 2016 r. poz. 1219 ze zm.), która za nierówne traktowanie uznaje także molestowanie, polegające na zaistnieniu niepożądanego zachowania, którego celem lub skutkiem jest naruszenie godności osoby fizycznej i stworzenie wobec niej zastraszającej, wrogiej, poniżającej, upokarzającej lub uwłaczającej atmosfery - ze względu na jej cechę prawnie chronioną. W kontekście tej regulacji ustawowej, ocena subiektywnych odczuć osoby, która doświadczyła dyskryminacji jest kluczowa dla stwierdzenia, czy

doszło do nierównego traktowania. Podkreślić należy, że z zasady demokratycznego państwa prawnego wynika, że każda regulacja prawna, dająca organowi władzy publicznej uprawnienie do wkraczania w sferę praw i wolności jednostki musi spełniać wymóg dostatecznej określoności.

Celem działań państwa i władzy publicznej jest - co oczywiste - dobro wspólne. Zgodnie z art. 1 Konstytucji RP Rzeczypospolita jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli. Dobro wspólne jawi się jako wartość podstawowa i pierwotna, która legitymizuje działalność prawodawcy, a także wszelkiej władzy; wywieranie wpływu na zachowanie i życie jednostki także musi być usprawiedliwione nie czym innym jak tylko dobrem wspólnym. Dobro wspólne, jako pochodna koncepcji państwa, oznacza pewien cel, wyznacza granice dopuszczalnej ingerencji w stosunki prawne i społeczne, a także w sferę praw i wolności, jak również normuje obowiązki państwa wobec obywatela (zob. J. Trzeciński, Rzeczypospolita Polska dobrem wspólnym wszystkich obywateli [w:] Sądownictwo administracyjne gwarantem wolności i praw obywatelskich, red. J. Góral, R. Hauser, J. Trzeciński, Warszawa 2005, s. 455-459). Państwo jest wspólnotą wszystkich obywateli Rzeczypospolitej niezależnie od ich narodowości, płci, położenia społecznego, wyznania czy przekonań politycznych. Wszyscy oni muszą posiadać takie same prawa osobiste, polityczne i socjalne oraz takie same obowiązki wobec państwa. Nikt w Rzeczypospolitej nie może być dyskryminowany z jakiegokolwiek przyczyny. Trzeba mieć na uwadze, że Polska jest stroną szeregu umów międzynarodowych dotyczących praw człowieka, w tym EKPCz i Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, transponowała również unijne dyrektywy przeciwko dyskryminacji w zatrudnieniu, w tym ze względu na orientację seksualną. W związku z tym władze publiczne są prawnie zobowiązane do ochrony praw obywateli RP, w szczególności tych należących do różnego rodzaju mniejszości. Konstytucyjna zasada poszanowania wiążącego prawa międzynarodowego (art. 9 Konstytucji RP) zobowiązuje z kolei do wypełniania, w dobrej wierze, zobowiązań ciążących na państwie jako podmiocie międzynarodowego porządku prawnego.

Wbrew zarzutowi zawartemu w skardze kasacyjnej Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że zaskarżona uchwała ingeruje w godność i życie prywatne tej grupy mieszkańców, którzy identyfikują się jako osoby LGBT. Niezależnie od tego, jakie były intencje radnych, społecznym skutkiem uchwały jest naruszenie godności,

czci, dobrego imienia oraz - ściśle związanego z tymi dobrami osobistymi - życia prywatnego określonej grupy mieszkańców powiatu. Argumentacja skarżącego kasacyjnie oderwana jest od tego jak wartości chronione na gruncie art. 47 Konstytucji oraz art. 8 EKPCz są rozumiane w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Prawo do prywatności nie bez przyczyny określane jest jako prawo do dóbr osobistych, prawo do kształtowania własnego wizerunku w stosunkach społecznych (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r., sygn. akt K 32/04; publ. OTK-A 2005, nr 11, poz. 132), jako wolność konstytucyjnie chroniona, co oznacza przede wszystkim swobodę działania jednostek w ramach tej wolności aż do granic ustanowionych w ustawie (zob. L. Garlicki, M. Zubik (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Tom II, wyd. II, Wyd. Sejmowe Warszawa 2016 r.; zob. też wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 lipca 2014 r., sygn. akt K 23/11; publ. OTK-A 2014, nr 7, poz. 80). Cześć i godność jako wartości właściwe każdemu człowiekowi stanowią jedno z najważniejszych dóbr osobistych człowieka. Obejmują one wszystkie dziedziny jego życia osobistego, zawodowego i społecznego. W kontekście orientacji seksualnej i tożsamości płciowej oznacza to prawo jednostki do swobodnego i otwartego życia w zgodzie z własną orientacją i tożsamością, na równi z jednostkami prowadzącymi heteroseksualne życie prywatne i rodzinne.

Ponadto należy odnotować, że w dniu 23 kwietnia 2020 r., Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wydał wyrok w sprawie *Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI* (C-507/18, System Informacji Prawnej LEX nr 2945628). Zdaniem Trybunału, w materialnym zakresie stosowania dyrektywy 2000/78/WE ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy mieści się m.in. oświadczenie złożone przez pracodawcę w trakcie programu audiowizualnego, że nigdy nie zatrudniłby w swoim przedsiębiorstwie osób o określonej orientacji seksualnej. W ocenie TSUE takie działanie może zostać uznane za dyskryminację w zakresie warunków dostępu do zatrudnienia lub pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy, nawet jeśli w danym przedsiębiorstwie nie toczyło się w tym momencie żadne postępowanie rekrutacyjne - wystarczy, że związek pomiędzy oświadczeniem, a warunkami dostępu do zatrudnienia lub pracy w przedsiębiorstwie nie jest hipotetyczny. TSUE odwołał się w tym zakresie do wyroku z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie *Asociatia*

Accept przeciwko Consiliul National pentru Combaterea Discriminarii, sprawa C-81/12, w którym uznano, że oświadczenie wskazujące na dyskryminującą, ze względu na orientację seksualną, politykę zatrudniania wchodzi w zakres pojęcia warunków dostępu do zatrudnienia lub pracy i nie musi przy tym pochodzić od osoby prawnie umocowanej do nawiązania stosunku pracy w imieniu danego podmiotu. Wyrok ten ma znaczenie dla niniejszej sprawy, ponieważ Powiat Tarnowski, będąc jednocześnie pracodawcą, odnosi się w zaskarżonej uchwale wprost do kwestii zatrudnienia i obrony "wybranych zawodów" przed homopropagandą. Powyższe orzeczenie TSUE potwierdza stanowisko o sprzeczności uchwały z przepisami dyrektywy 2000/78/WE i horyzontalną zasadą niedyskryminacji.

Oczekiwanego skutku nie mógł nadto odnieść zarzut skargi kasacyjnej Fundacji, zgodnie z którym Sąd pierwszej instancji naruszył prawo materialne poprzez dokonanie błędnej wykładni art. 48 Konstytucji RP polegającej na przyjęciu, że sprzeciw wobec sprzecznego z prawem instalowania funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach (tzw. latarników), stanowi naruszenie prawa rodziców do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem, podczas gdy czynny wyraźnie określone jako sprzeczne z prawem nie mogą wchodzić w zakres konstytucyjnej ochrony prawnej.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji w części, w jakiej Sąd meriti odwołał się do niemożliwości wystąpienia w trakcie sesji Rady Powiatu Tarnowskiego w dniu 30 kwietnia 2019 r. przedstawicielki stowarzyszenia rodziców nie powinno mieć doniosłości dla oceny istotnej sprzeczności zapisów zawartych w podjętej uchwale z art. 48 Konstytucji RP. Tego typu okoliczność - jako dotycząca prawidłowości samego procesu podejmowania uchwały - nie stanowi bowiem o naruszeniu przez Radę art. 48 Konstytucji RP.

Niezależnie od powyższego uznać jednak należy, że Sąd pierwszej instancji zasadnie podniósł, że wykluczenie mocą zaskarżonej uchwały wstępu do szkół osób, które mogłyby służyć pomocą w procesie wychowawczym zgodnie z przekonaniem części rodziców stanowi o naruszeniu art. 48 Konstytucji RP. Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 48 ust. 1 Konstytucji RP rodzice mają prawo do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem, a przy tym wychowanie to powinno uwzględniać stopień dojrzałości dziecka, a także wolność jego sumienia i wyznania

oraz jego przekonania. Rodzicielskie prawo do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem zdefiniował Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 kwietnia 2011 r., sygn. akt SK 62/08, pkt 4.7, (publ. OTK-A 2011/3/22), w następujący sposób: (...) art. 48 ust. 1 Konstytucji określa sfery wychowywania dziecka przez rodziców, rozumianego jako zaszczepianie i umacnianie w dziecku określonego światopoglądu, przekonań, systemu wartości, jak i zasad obyczajowych, moralnych i etycznych. Sfery wychowywania dziecka nie dotyczą decydowania o tym, co jest nauką, a to, co nią nie jest, nie przekreśla prawa rodziców do objaśnienia dziecku, w jaki sposób przekazaną mu wiedzę interpretować z punktu widzenia ich przekonań religijnych i moralnych. Jeszcze raz podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 25 ust. 2 Konstytucji RP władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym.

Mając na uwadze powyższe rozważania finalnie należy skonstatować, że nie znajdują również uzasadnienia zarzuty naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 8 ust. 16 oraz art. 86 ust. 2 u.p.o.

Skarżący kasacyjnie upatruje naruszenie pierwszego ze wskazanych przepisów w jego błędnej wykładni, polegającej na przyjęciu, że uchwalenie przez radę powiatu deklaracji ideowej, nie będącej podstawą nałożenia jakichkolwiek obowiązków, czy przyznania bądź stwierdzenia uprawnień, które nie tworzą i nie znoszą istniejących stosunków prawnych i nie zawierają żadnych postanowień, które mogłyby stanowić źródło konkretnych wytycznych dla innych podmiotów, mieści się w zakresie zadania własnego powiatu polegającego na zakładaniu i prowadzeniu szkół publicznych, podczas gdy uchwalenie deklaracji wyraźnie stwierdzającej, że wyraża ona moralny sprzeciw jedynie wobec takiego „instalowania funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach” które niezależnie od faktu zaistnienia takiego niewiążącego prawnie sprzeciwu i tak jest sprzeczne z prawem, wobec wstępu do szkół jedynie takich osób, które są „gorszycielami zainteresowanymi wczesną seksualizacją polskich dzieci”, oraz wobec „narzucania nauczycielom nieprofesjonalnych kryteriów działania np. w pracy wychowawczej”, w oczywisty sposób nie mieści się w definicji ani zakładania, ani prowadzenia szkół.

Z kolei zarzucając wyrokowi Sadu pierwszej instancji naruszenie art. 86 st. 2 u.p.o. poprzez jego błędny wykładnię, skarżący kasacyjnie wskazuje, że błędne było

przyjęcie, że uchwalenie przez radę powiatu deklaracji ideowej, nie będącej podstawą nałożenia jakichkolwiek obowiązków, czy przyznania bądź stwierdzenia uprawnień, które nie tworzą i nie znoszą istniejących stosunków prawnych i nie zawierają żadnych postanowień, które mogłyby stanowić źródło konkretnych wytycznych dla innych podmiotów, w jakikolwiek sposób ingeruje w procedurę podejmowania działalności w szkole lub placówce przez stowarzyszenie lub inną organizację, uzyskiwania zgody dyrektora szkoły lub placówki, uzgadniania warunków tej działalności oraz uzyskiwania pozytywnej opinii rady szkoły lub placówki i rady rodziców, podczas gdy uchwalenie deklaracji wyraźnie, kilkakrotnie stwierdzającej, że samorząd „nie będzie ingerować w prywatną sferę życia Polek i Polaków”, „będzie strzegł prawa do wychowania dzieci zgodnego z przekonaniem rodziców” i „będzie chronił uczniów dbając o to, aby rodzice z pomocą wychowawców mogli odpowiedzialnie przekazać im piękno ludzkiej miłości” w oczywisty sposób nie wchodzi w zakres procedur określonych w tym przepisie Prawa oświatowego.

Rozpatrując wskazane wyżej zarzuty w ich wzajemnym powiązaniu wskazać należy, że zgodnie z art. 8 ust. 16 u.p.o. w brzmieniu z daty podejmowania zaskarżonej uchwały zakładanie i prowadzenie publicznych szkół podstawowych specjalnych, szkół ponadpodstawowych, w tym integracyjnych oraz z oddziałami integracyjnymi lub specjalnymi, szkół sportowych i mistrzostwa sportowego oraz placówek wymienionych w art. 2 pkt 3-8, z wyjątkiem szkół i placówek o znaczeniu regionalnym i ponadregionalnym, należy do zadań własnych powiatu, z zastrzeżeniem ust. 6. Art. 86 ust. 2 u.p.o. stanowi z kolei, że podjęcie działalności w szkole lub placówce przez stowarzyszenie lub inną organizację, o których mowa w ust. 1, wymaga uzyskania zgody dyrektora szkoły lub placówki, wyrażonej po uprzednim uzgodnieniu warunków tej działalności oraz po uzyskaniu pozytywnej opinii rady szkoły lub placówki i rady rodziców.

Jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji powiat nie był uprawniony do określenia w sposób generalny zasad wstępu do wszystkich szkół zlokalizowanych na jego terenie. Podzielić nadto należy pogląd, że zapisy zaskarżonej uchwały, w których wyrażono brak zgody na sprzeczne z prawem instalowanie funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach (tzw. latarników) oraz w których zobowiązuje się do ochrony uczniów i zrobienia wszystkiego, aby do szkół nie miały wstępu

gorszyciele zainteresowani wczesną seksualizacją polskich dzieci w myśl tzw. standardów Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), odczytywać należy jako wytyczne pod adresem m.in. dyrektorów prowadzonych w powiecie szkół i innych placówek oświatowych. Analiza treści tych zapisów determinuje uznanie, że zapisy te władczo zobowiązują określone organy do podjęcia (lub niepodejmowania) określonego działania w obszarze organizacji ich pracy, w tym kształtowania treści i formy nauczania lub współpracy z podmiotami zewnętrznymi. W świetle art. 86 ust. 2 u.p.o. dyrektor szkoły lub placówki oświatowej ma prawo (po uzyskaniu pozytywnej opinii rady szkoły lub placówki i rady rodziców) podjąć współpracę z organizacją zewnętrzną, której celem statutowym jest działalność wychowawcza albo rozszerzanie i wzbogacanie form działalności dydaktycznej, wychowawczej, opiekuńczej i innowacyjnej szkoły lub placówki. W świetle powyższego przepisu, wyrażone w zaskarżonej uchwale zobowiązania i zakazy, odnoszące się do osób prowadzących edukację seksualną zgodną ze standardami Światowej Organizacji Zdrowia WHO, stanowią bezpośrednią dyspozycję dla dyrektorów szkół do powstrzymania się od takiej współpracy. Również zakaz instalowania funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach, tzw. latarników (jeśli właściwą jest taka interpretacja tego sformułowania, w myśl której dotyczy ono przedstawicieli kadry pedagogicznej, wyznaczonych do interweniowania w przypadkach dyskryminacji lub przemocy ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową), ingeruje władczo w opisane wyżej zadania dyrektorów szkół i placówek. Zgodnie zaś art. 68 ust. 1 u.p.o. dyrektor kieruje działalnością szkoły lub placówki, sprawuje opiekę nad uczniami oraz zapewnia im bezpieczeństwo i warunki do harmonijnego rozwoju psychofizycznego. Dyrektor powinien zatem wykonywać swoje obowiązki kierownika oświatowej jednostki organizacyjnej tak aby zabezpieczyć dzieci i młodzież przed szkodliwym wpływem otoczenia społecznego oraz przez to stworzyć im możliwości właściwego rozwoju w sferze psychicznej i fizycznej. Wykonywanie tych obowiązków winno być wolne od imperatywnych wskazań w zakresie podjęcia względnie braku podjęcia określonych działań, których źródłem jest stosowna uchwała organu stanowiącego danej jednostki samorządu terytorialnego, w tym wypadku rady powiatu.

W reasumpcji wszystkich powyższych rozważań, wbrew zarzutom i argumentom skargi kasacyjnej wniesionej przez Fundację Instytut na Rzecz Kultury

Prawnej Ordo Iuris, należy uznać, że Sąd pierwszej instancji zasadnie stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a.

Mając powyższe na względzie Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 184 P.p.s.a., oddalił skargę kasacyjną jako pozbawioną usprawiedliwionych podstaw.

W związku ze skutecznym cofnięciem skargi kasacyjnej przez Radę Powiatu Tarnowskiego przed rozprawą, Naczelny Sąd Administracyjny umorzył postępowanie ze skargi kasacyjnej wniesionej przez Radę na podstawie art. 60 w zw. z art. 193 P.p.s.a. (orzeczenie jak w punkcie drugim sentencji wyroku).

O zwrocie na rzecz Rady Powiatu Tarnowskiego uiszczzonego wpisu od skargi kasacyjnej w wysokości 150 zł orzeczono jak w punkcie trzecim sentencji wyroku, w oparciu o treść art. 232 § 1 pkt 1 P.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem

Paulina Gromulska
sekretarz sądowy